

ger, at naar Opgaven løses rigtigt af Embedsmands- og Dommerrepræsentanterne, ville de Mænd, der kunne siges at repræsentere de brede Lag, i og for sig ikke have nogen Interesse i at forlange Forholdstalsvalg, thi de bør og ville regelmæssig ved den fredelige Afgørelse kunne opnåa mere end ved Forholdstalsvalg. Naar vi dog fra Venstres Side have lagt megen Vægt paa Forholdstalsvalg og stillet Adgangen dertil som Betingelse for vor Tilslutning til Lovforslaget i det hele, har det sin Grund i, at Menneskene ikke alle ere saa gode, som de burde være, og vi ville derfor ogsaa tage Hensyn til den Mulighed, at der særlig i den første Tid kunde være Repræsentanter for Statsmagten og Dommerne, der ikke vare fuldstændig klare over deres Opgave.

Naar nu de brede Lag komme til at udpege $\frac{2}{5}$ af Nævningerne, og der saa til at dømme i en Nævningeret skal $\frac{2}{3}$ Majoritet, vil det ses, at selv om man forudsætter — hvad der forhaabentlig vil blive en Undtagelse —, at Repræsentanterne for Statsmagten og Dommerne ikke fuldt ud varetage deres Opgave paa rette Maade, vil Underklassen alligevel ikke kunne dømmes af Overklassen. Det vil sige: Underklassen betyder her Arbejderstanden, og Overklassen betyder Middelstanden, thi naar man taler om Under- og Overklassen, er det set ud fra et Arbejderstandpunkt, alt, hvad der hæver sig over Arbejderne, kalde de Overklassen. Her er slet ikke Tale om Overklassen i snævrere Betydning, nej, Middelstanden og det bredeste Lag ville blive saaledes repræsenterede i Nævningetterne, at man ikke kan sige, at Overklassen sætter Foden paa Underklassens Nakke. Ud fra dette Synspunkt mener jeg, at jeg som Medlem af et demokratisk Parti og som hylende demokratiske Anskuelse kan gaa til at anbefale dette høje, af den almindelige Valgret udgaaede Ting at gaa til en Retslov, hvori disse Nævninger indeholdes, og jeg gør det i den Forventning, at Udvalget i dets Maade at arbejde paa vil svare til den Karakteristik, jeg her har givet af Opgaven.

Det er for øvrigt en Selvefølge, at Lovgivningsmagten til enhver Tid, hvis Udvalgets Arbejdsmaade findes at være mindre tilfredsstillende, kan rejse Spørgsmaalet og gennemføre en Ændring, da det ventelig ikke vil vare saa grumme længe, inden det Parti, der nu har Magten her, ogsaa faar Flertal i det andet Ting. Men, som sagt, jeg har den Tro, at denne Ordning vil virke paa en saa tilfredsstillende

Maade, at man kan falde til Ro ved den, ligesom det maa antages, at man er falden til Ro i Frankrig, i De forenede Stater og i England ved de Maader, man der udtager Nævninger paa.

Naar man saa i øvrigt gennemgaar de Punkter, hvorom der var Uenighed mellem Folketinget og Landstinget vedrørende Bestemmelser, der fandtes i Regeringsforslaget, vil det ses, at det overvejende er det høje Landsting, der paa disse Punkter har givet efter overfor Folketingets Opfattelse. Det næste Punkt, vi støde paa, er Bestemmelsen om, at Redaktører i visse Tilfælde skulle være fritagne for Vidnepligt. Den optages nu i Loven i alt væsentligt i den Form, i hvilken Folketinget ved denne og tidligere Lejligheder har foreslaaet den affattet.

Det følgende Punkt vedrører Edsspørgsmaalet. Man vil erindre, at der i tidligere Tid, før jeg kom herind i Tinget, er ført livlige Drøftelser om dette Spørgsmaal, og det er undundet i den Bestemmelse, at i Stedet for Ed kan der afgives en edelig Forsikring, naar Vidnet erklærer, at det ikke har nogen religiøs Tro eller ifølge sin religiøse Tro ikke kan aflægge Ed, men denne Erklæring skal i Regelen være given i det mindste et Aar før Vidneførselen, og den maa ikke være to Aar gammel. Det er en meget kunstig Ordning, maa jeg sige, men denne af Folketinget vedtagne Ordning er i alt væsentligt slaet fast for Vidners og for Syns- og Skønsmænds Vedkommende. Der er kun i Stedet for Ordene: Forsikring „paa Ære og Samvittighed“ nævnt: „efter en af Justitsministeren foreskrevet Formular“. Men altsaa med Hensyn til Vidner og med Hensyn til Syns- og Skønsmænd har Folketinget faaet sin Villie. Derimod har man givet efter med Hensyn til Partsed. Men vel at mærke, det, som egentlig er det brændende Punkt, nemlig Partsed i Alimentations- og Dokumentssager, var i Forvejen ordnet saaledes, at der kun er Adgang til Ed, ikke til Forsikring i Eds Sted. Naar jeg skal udtale mig personligt om hele denne Ordning, vil jeg sige, at jeg finder den ikke fuldt ud tilfredsstillende, jeg tror, det er et Punkt, man senere maa vende tilbage til. Selve den Ordning, Folketinget i sin Tid indførte, anser jeg for lidet tilfredsstillende. Men her have vi dog opnaaet i det væsentlige at faa Folketingets Ordning, og det er klart, at da der ved den ny Reform indføres friere Regler for Bevisførelse, vil dette formelle Spørgsmaal om Forsikring i Eds Sted ikke længere